

Beslutningsforslag nr. B 28: Fremsat den 29. oktober 1998 af Kim Behnke (FP), Tom Behnke (FP),
Thorkild B. Fransgaard (FP) og Kirsten Jacobsen (FP)

Forslag til folketingsbeslutning

om vurdering af små landbrugsejendomme efter bondegårdsreglen

Folketinget pålægger regeringen at fremsætte lovforslag, som sikrer, at små landbrugsejendomme, hvorpå der er landbrugspligt og bopælspligt, vurderes efter den såkaldte bondegårdsregel.

Bemærkninger til forslaget

Beslutningsforslaget er med nogle ændringer i bemærkningerne en genfremsættelse af Fremskridtspartiets beslutningsforslag nr. B 14 fra folketingsåret 1997-98 (2. samling). Der henvises vedrørende beslutningsforslag nr. B 14 til Folketingstidende, tillæg A 1370 og 1368, forhandlingerne 787 og 2554 og tillæg B 393.

Praksis er utrolig forskellig fra vurderingsråd til vurderingsråd, og selv inden for geografisk meget afgrænsede områder kan der forekomme helt uforståelige forskelle. Dette problem er også kendt fra tidligere vurderingsrunder. Den 20. alm. vurdering gav da også det generelle indtryk, at vurderingen af disse ejendomme stadig sker på fuldkommen urimelig og ofte tilfældig vis. Det er helt uacceptabelt og strider mod ejernes retsbevidsthed. Der var således en markant forskelsbehandling ved vurdering af en ejendoms status som enten landejendom eller beboelsesejendom afhængig af, hvor i landet ejendommen var beliggende.

Ændringerne i forbindelse med 20. alm. vurdering skyldes bl.a. en landsretsdom fra 1993, hvoraf det fremgår, at ejendomme med jordtilliggende på under ti tønder land, der ikke dyrkes som landbrug, er at betragte som parcelhuse.

Uanset begrundelsen finder forslagsstillerne det ikke rimeligt, og vurderingen af disse ejendomme bør ændres, da det er i alles interesse, at der fastholdes en positiv udvikling i landdistrikterne.

Forslagsstillerne mener, at der de sidste år har fundet en god og gavnlig udvikling sted i de mindre landbrug. Bevidste unge familier flytter ud i landdistrikterne, overtager de mindre ejendomme, renoverer og istandsætter bygningerne. De bruger deres nyerhvervelse til såvel traditionelle som nye spændende måder at drive landbrug på. Her kan nævnes gårdbutikker og stalddørssalg, og halv- og/eller heløkologiske produkter opstår. Der sker i øjeblikket en rivende udvikling inden for de små landbrug både landbrugsmæssigt, socialt og kulturelt. Denne udvikling vil forslagsstillerne gerne støtte.

Alene ved den 20. alm. vurdering skiftede et stort antal ejendomme status fra landbrugsejendom til beboelsesejendom. At vurderingen end ikke foregik ensartet, gør det naturligvis ikke nemmere at acceptere for de berørte.

Forslagsstillerne finder det meget foruroligende, at vurderingsmyndighederne opstiller egne regler og love, der intet har med den lovgivning at gøre, som de er sat til at administrere.

Landsskatteretten afgjorde ved en kendelse den 24. juni 1997 en sag, der omhandlede en typisk lille landbrugsejendom på 2,5 hektar beliggende i Nordsjælland. Ved 20. alm. vurdering var landbrugsejendommen blevet klassificeret til parcelhus. Landsskatteretten afgjorde, at ejendommen skulle føres tilbage til landbrugsstatus. Som direkte følge heraf gælder, at des længere tid man har boet på ejendommen, og des ældre ejeren er, des mere sandsynligt er det, at ejendommen får landbrugsstatus. Dette betyder, at den unge familie, der køber eller overtager et mindre landbrug med henblik på at dyrke jorden og opbygge eller vedligeholde driften i den tro, at det er et landbrug, må se sig straffet som pludelig ejer af et parcelhus. Det virker absurd, når man ved handelen vedgår såvel boøls- som landbrugspligt.

Dette er på ingen måde den af regeringen og de øvrige partier ønskede udvikling. Det er med stor bekymring, at forslagsstillerne således ser vurderingsmændene gøre sig selv til herre over udviklingen.

Forslagsstillerne finder det ikke rimeligt, at skatteborgere over natten må erfare, at status på deres landejendom er blevet ændret til parcelhusstatus. Ændringen medfører jo en langt højere vurdering af disse ejendomme med en alvorlig økonomisk belastning af den enkelte families økonomi til følge. Det må også tages med i betragtning, at der er tale om en økonomisk belastning, det ikke har været muligt at tage højde for ved købet af ejendommen. Dette har skatteministeren dog indvilliget i at rette op på, idet ejerne fra og med 1999-vurderingen får information om de økonomiske konsekvenser af overgangen fra landbrug til beboelse. Om end det er glædeligt, løser det ikke pro-

F. t. beslutn. om vurdering af små landbrugsejendomme m.v.

blemstillingen. Essensen er, at det er nødvendigt at præcisere, hvad der definitorisk er landbrugsdrift, og hvad der er beboelse. Det vil, alt andet lige, tilskynde de unge familier til at flytte på landet og medføre betydelige administrative lettelser.

Pressen har løbende bragt artikler om problemet, ligesom Skatteudvalget har stillet spørgsmål til skatteministeren. Skatteudvalget modtog endvidere den 24. september 1997 fra skatteministeren et notat af 7. august 1997 vedrørende problemstillingen om vurdering af små landbrugsejendomme ved 20. alm. vurdering. Notatet havde forinden oversendelsen til Skatteudvalget været forelagt for Ligningsrådet, som tog det til efterretning. Der kan i øvrigt henvises til alm. del-bilag 697, folketingsåret 1996-97.

Det fremgår bl.a. af notatet, at alene ved 20. alm. vurdering skiftede 4.592 ejendomme status fra landbrugsejendom til beboelsesejendom, og at dette har medført et stort antal klager. Efter de oplysninger, som fremgår af notatet, har 667 klager på grund af en ændring i status fra landejendom til beboelsesejendom, hvilket svarer til en klageprocent på ca. 15 i forhold til det totale antal ejendomme, som har skiftet status. Dette skal sammenholdes med, at klagefrekvensen for samtlige ejendomme ved 20. alm. vurdering er på mindre end 1 pct. Som et eksempel fra notatet kan nævnes, at i en skyldkreds som Frederiksborg Vestre er der foretaget i alt 43 vurderinger, som har ført til, at benyttelsen af ejendommen er gået fra landejendom til beboelsesejendom. Antallet af klager har været på 26; det vil sige, at over halvdelen af de berørte familier har valgt at klage. Det skal nævnes, at Frederiksborg og Fyns Amter er to af de steder i landet, som er hårdest ramt af de vilkårlige vurderingsændringer. Ikke desto mindre kan eksemplet tjene til

illustration af den frustration, som hersker blandt almindelige skatteborgere på dette område.

Forslagsstillerne opfordrer derfor Folketinget til at tage initiativ til, at de gældende vurderingsregler ændres med henblik på at genindføre den såkaldte bondegårdsregel for de små landbrugsejendomme. Derved vil de små »husmandssteder« igen få luft til at eksistere, og det kan gøres ved at indføre en værnsregel, således at »bondegårdsreglen« kun kommer til at gælde for de personer, som rent faktisk driver et mindre landbrug eller økologisk brug på ejendommen.

Og som skatteministeren selv påpeger i et svar til Skatteudvalget, 1997-98, 2. samling, B 14 – bilag 5, kan det enten ske ved

- i lovgivningen at definere minimumskravene til omfanget af den landbrugsmæssige virksomhed, eller
- at der indbygges en arealgrænse i vurderingsloven på eksempelvis 2 ha.

Desuden kunne der – for at imødekomme misbrug i relation til skattetænkning – indbygges en øvre beløbsgrænse for ejendomsværdien. Med andre ord, de ejendomme, der alene anses for at være landbrug efter ovennævnte værnsregler, vil kun kunne ansættes som landbrug, hvis ejendomsværdien ikke overstiger en bestemt beløbsgrænse, herunder om beløbsgrænsen er fastsat ud fra en vurdering af ejendommen som landbrug eller som parcelhus.

Det vil betyde, at de berørte ejere vil kunne gå tilbage til den rigtige vurdering som landbrugsejendom, hvilket bl.a. betyder en lavere lejeværdibeskatning, samtidig med at andre skatteborgere, som bor på små landbrugsejendomme, ikke behøver at frygte for en uventet ændring i deres økonomi.

Skriftlig fremsættelse

Kim Behnke (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om vurdering af små landbrugsejendomme efter bondegårdsreglen.

(Beslutningsforslag nr. B 28).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Beslutningsforslag nr. B 29. Fremsat den 29. oktober 1998 af Kim Behnke (FP), Tom Behnke (FP), Thorkild B. Fransgaard (FP) og Kirsten Jacobsen (FP)

Forslag til folketingsbeslutning

om afskaffelse af beskatning for arbejdsgiverbetalte behandlinger af medarbejdere

Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag, der sikrer, at en af arbejdsgiveren afholdt udgift i forbindelse med lægeordineret behandling af den ansatte fritages for beskatning.

Bemærkninger til forslaget

Beslutningsforslaget er en genfremsættelse af Fremskridtpartiets beslutningsforslag nr. B 15 fra folketingsåret 1997-98 (2. samling). Der henvises vedrørende beslutningsforslag nr. B 15 til Folketingstidende, tillæg A 1373 og 1371, og forhandlingerne 808.

Beslutningsforslaget refererer til lovforslag nr. L 180 fra folketingsåret 1996-97: Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Justering af personalegodebeskatningen) og er en delvis genfremsættelse af ændringsforslag nr. 3 i Skatteudvalgets betænkning af 14. maj 1997 over L 180.

Lovforslag nr. L 180 var en justering af ligningslovens § 16 og bestemmer beskatningen af de personalegoder/frynsegoder, der kan relatere sig til den enkelte skatteyder. Frynsegoder defineres som »goder, arbejdsgiveren i overvejende grad har ydet af hensyn til den ansattes arbejde« og omfatter alle ydelser, der medfører en besparelse for den ansatte. Der henvises vedrørende L 180 til Folketingstidende 1996-97, tillæg A 3850 og 3842, tillæg B 969, tillæg C 492 og forhandlingerne 4666, 7669 og 7826.

Forslagsstillerne mener ikke, dette er rimeligt. Det er på tide, at udgifter afholdt af arbejdsgiveren i forbindelse med ansattes lægeordnede behandlinger fritages for beskatning som personalegoder. For den medarbejder, der modtager ydelsen, bliver der derfor tale om en skattelettelse, da denne efter gældende regler er skattepligtig. Tilsvarende bør skattefrihed gælde, hvis arbejdsgiveren i stedet tegner en forsikring på den ansatte. Medarbejderen fritages for beskatning af såvel præmie som sumudbetaling (eksempelvis til dækning af operation).

Den udgift, som arbejdsgiveren derved påtager sig, er at sidestille med andre driftsudgifter og dermed fradragsberettiget. Derved bliver det langt mere attraktivt for virksomhederne at påtage sig et socialt ansvar for medarbejderne.

Det er forslagsstillerne meget på sinde, at tilbudet skal være generelt, tilfalde samtlige firmaets medarbejdergrupper, og for ikke at så tvivl om ordningen skal behandlingen være lægeordineret, nødvendig – og eventuelt udarbejdet efter en positivliste, der dels beskriver, hvilke lidelser der er omfattet, hvilke behandlingsformer der skal anvendes, og ikke mindst hvilke typer af institutioner, der er kvalificeret til at yde behandlingen.

Efter gældende regler beskattes behandlinger, som en arbejdsgiver ønsker at finansiere for sine ansatte, på samme vilkår som fri bil, fri sommerbolig, fri tele-

fon og lign. Ligheden er måske slående for nogle, men det er forlagsstillerens klare holdning, at arbejdsgiverbetalte behandlinger ikke er frynsegoder, men snarere samfundsgoder.

Samfundsgoder er - som ordet siger - til gavn for samfundet, og dét er netop egenskaben, der kendetegner arbejdsgiverbetalte behandlinger. Ved at afholde udgifterne for de ansattes behandlinger løser arbejdsgiveren med ét slag mange problemer:

- Medarbejderen bliver behandlet inden for en overskuelig tidshorisont og undgår derved at blive fyret efter et halvt år - hvilket ikke er unormal ventetid for visse typer af operationer. Derved undgår medarbejderen det frustrerende ved lange ventelister - først til en forundersøgelse og siden hen til selve operationen - hvor uvisheden, om man når det, ikke just er befordrende for patientens helbred.
- Ventelisterne til det offentlige behandlingssystem nedbringes. Arbejdsgiveren vil i høj grad benytte sig af behandlertilbud i den private sektor, hvilket medfører, at medarbejderen ikke kommer til at figurere på det offentliges ventelister.
- Arbejdsgiveren får hurtig sin, ofte vigtige, medarbejder tilbage. Produktionstab som følge af sygdom hos nøglepersoner kan dermed minimeres, og tidkrævende, sædvanligvis dyre, procedurer til søgning af kvalificeret erstatning undgås.
- Den samlede sygeperiode nedbringes, hvilket medfører betydelige offentlige besparelser på udgifter forbundet med sygedagpenge, en besparelse, som absolut ikke er uvæsentlig, idet lange ventelister ofte medfører sygedagpenge i måneds- eller årevis. Desuden er der den negative effekt, at den sygdomsramte medarbejder i samme tidsrum er afskåret fra at opretholde sin normale løn og dermed et højere skattegrundlag. Dertil skal lægges det psykiske pres ved ikke at vide, om man bliver fyret, og desuden risikoen for helt at ryge ud af arbejdsmarkedet og måske ende på førtidspension.
- Endelig foretages behandlingerne for private midler, hvilket giver amterne en besparelse i udgifter til offentlig behandling (operationer, genoptræning etc.).

Fordelene er derfor mange, og foruden den klare samfundsmæssige gevinst - der både er i virksomhedernes, medarbejderens og samfundets interesse - fri-